

Adrian Grauenfels

Traduceri - Volumul XV

**AG, Kafka la 111 ani, Tristan Tzara, din colecția
“Poem-A Day”, Poeți Israelieni, Alte traduceri, Nigeria,
Waka**

Editura SAGA

CUPRINSUM

Cuvânt înainte.....	5
Adrian Grauenfels poezii și traduceri	6
Trei povestiri - Tristan Tzara.....	12
Alberto Caeiro & AG	17
Traduceri din colecția “Poem-a-Day”	22
Linda Gregg.....	23
Lisa Olstein	24
Philip Whalen	25
Andrew Feld.....	27
Sylvie Baumgartel	30
Danez Smith.....	31
Lisa Fay Coutley.....	32
Marianne Boruch	33
Marianne Boruch - 1950-	35
Căderea zăpezii în sol minor	36
Poeți Israelieni.....	38
Igal ben Arie.....	39
Nadav Liniel	40

Alon Alters	41
Natan Zah.....	42
Ioav Haiek	43
Lali Michaeli.....	44
Boaz Levy	45
Shai Dotan.....	46
Ithak Laor.....	47
Tuvia Rivner.....	48
YEHUDA AMIHAI.....	49
Israel Eliraz	50
Alte Traduceri - Poezie Nord Americană.....	51
Virginia Konchan	52
Melissa Studdard	55
Respect	56
David Shapiro	57
Matt Rasmussen	59
În camera de hotel ai făcut o poză.....	61
Elegie în X părți [Kafka a spus, O carte]	63
Arma lui Cehov	65
Elegie în X Părți [Anticipare]	66
Zgârie-nori	68

Jennifer Denrow	69
Cum funcționează mintea încă nu este sigur	70
Jay Deshpande	71
De fapt, foarte simplu	73
ALȚI AUTORI	74
Federico García Lorca.....	75
Antonella Anedda	76
Onyedikachi Chinedu	77
Susan Wood	79
Lady Ise *	80
[Când noaptea se apropie, amintirea mă ține treaz]	83
N. Scott Momaday	85

Desene:

- Beatrice Bernath
- Nightcafe AI
- Wikimedia

Editura SAGA 2023

Cuvânt înainte

În acest volum de traduceri, **numărul XV**, am reluat traduceri mai vechi din poezia israeliană ebraică, poezii personale, traduceri din poezia Nord-americană modernă, Waka, o poetă arabă din sec IX, etc.

Ilustrațiile au fost relativ potrivite la text prin cereri impuse programului NightCafé AI-StableDiffusion care uneori nu reușește să concretizeze tema dorită.

Prietena pictor și poet Beatrice Bernath a completat paginile rămase cu spații largi, libere, care se cereau acoperite cu media vizuală.

*

Traducătorul va fi recunoscător celor care ar oferi câteva cuvinte critice legate de volum și traduceri în limba română.

Cu mulțumiri și urare de lectură plăcută,

Adrian Grauenfels

email - gadrian40@gmail.com

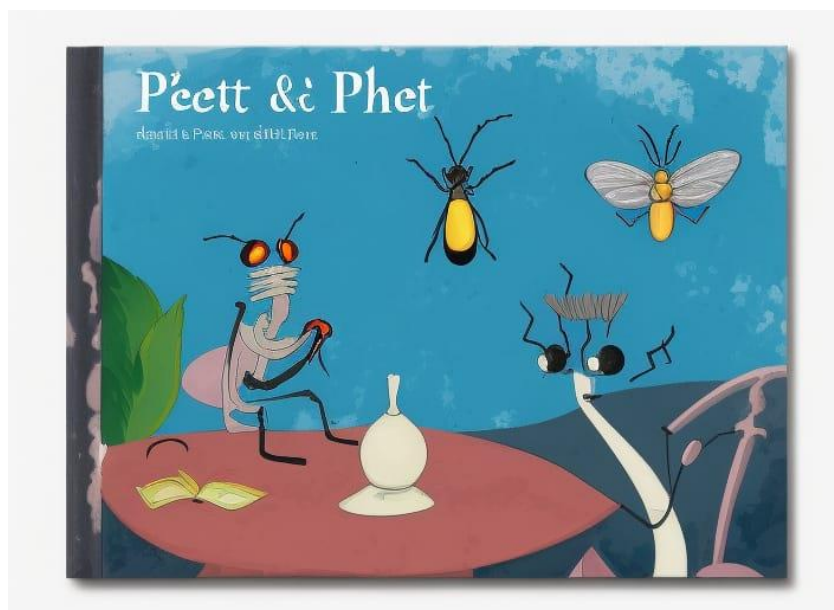
Adrian Grauenfels poezii și traduceri

111 de ani de Metamorfoză

Pe vremuri timpul era o dimensiune concretă folosită de umani în fragmentarea și măsurarea unor întâmplări cuantificabile, așezate ca mărgelile pe o sfoară, marcând evenimente ce se succed linear de la cântecul cocoșului în zori și până la ultimul scâncet al pruncului adormit în noapte. Acum o sută de ani Franz Kafka a scris nuvela Metamorfoza în care destinul și transhumanța individului din om într-o găză detestabilă, sunt ecoul transformărilor la care ne supune Timpul.

Gregor Samsa, eroul nuvelei trăiește și moare în umbra ceasului deșteptător de la capătul patului său, ceasul apare ca un obiect imens și amenințător care punctează etapele unei vieți mediocre, supusă automatismului și alienării. Ce panică dimineța, când Samsa trebuie să se trezească din visurile nopții, în sunetul strident al deșteptătorului, în huruitul roțițelor erei mecanice, în scrâșnetul macaralelor care construiesc o cetate inumană, făcută din traverse de metal care vor rugini cu timpul, din betoane care se vor fărâma după un timp, și el Gregor Samsa înfricoșat și adormit, refuză scurgerea timpului, temporalul, tactul și metronomia clipelor în care e obligat să funcționeze.

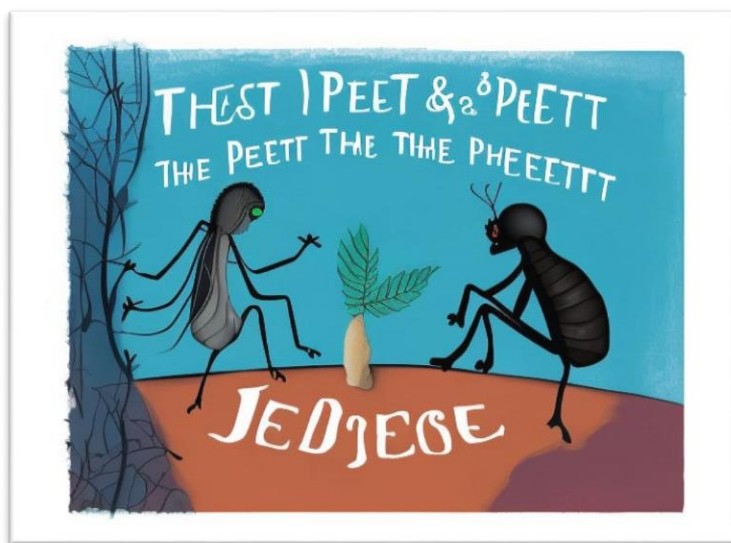

Iată cum acest timp trece, Gregor pierde ora la care trenul se dizolvă în fumul orașului industrial, omul nu va ajunge la serviciul său birocratic, este prizonierul unui timp al neputinței, Samsa începe să se transforme. Dictatura mașinilor asupra omului este deplină. Timpul a fost reîmpărțit în microsecunde și picosecunde care sunt niște bătrâne zbârcite în comparație cu femtosecundele care și ele îmbătrânesc chiar cum se nasc. Timpul ne apare infinit în ambele direcții. Doar omul rămâne captiv într-un spațiu limitat, sufocant, marcat de ticăitul sincron al ceasornicului care numai pentru noi oamenii bate. Pe axa acestui timp relativ, invenție culturală perfidă ne transformăm regresiv, după cum demonstrează Kafka în povestea surrealistică a metamorfozei lui Gregor punctată de un timp neiertător. Familia încearcă să-l trezească dimineața devreme, ei se roagă de bărbat să funcționeze logic în cadrul timpului util, deterministic, care îl strânge ca un clește de fier, amintindu-i de obligații, trebuie să ajungi în timp la gară, la job, la munca robotică apoi să gonească înapoi la familie care așteaptă un salariu, trecerea pe la vreo bancă băcănie sau farmacie.

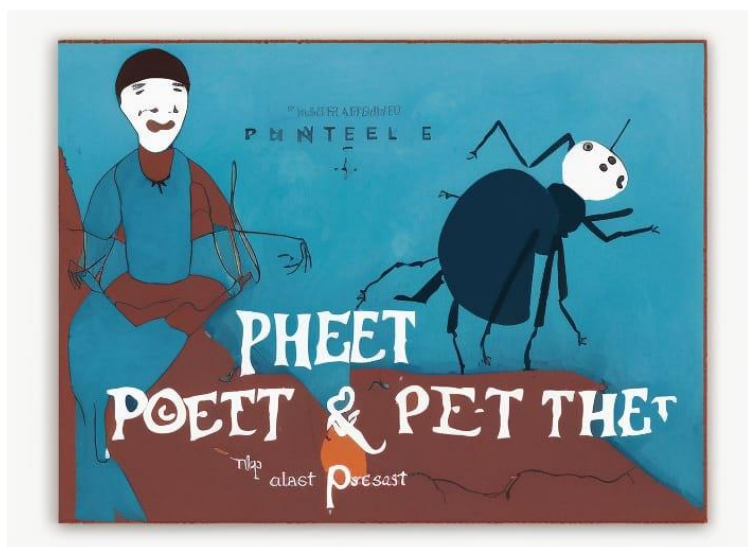

Dar uite, e deja ora 6 .30, Samsa va rata mecanismele de transport, va rata industria în care este și el un șurub al unei organizații reci care respiră și exhală indiferent de ce simte individul strivit de obiecte, documente, reguli și ordonanțe. Samsa ratează ocazia efemeră în care legi prietenii, când poți deschide inima și discuta deschis despre o cutare știre sau despre vreo carte citită. Se face ora 7, cineva bate la ușă, Gregor zice mama, cu o voce pe care Gregor nu o mai recunoaște, vocea mamei vine dintr-un alt spațiu trecând printr-un tunel al depărtărilor abisale, devine un țipăt dureros în urechile sale transparente, adaptate la tăcere și liniștea lungă a cimitirelor în care societatea te aruncă când devii bătrân, sau inutil. Sunetele casei se transformă și ele în zgomote pulsante, șuierul este cel al mizeriei umane, născute și expulzate dintr-un uter de formă monstruoasă.

Mama lui Gregor se transformă într-un instrument al nașterii și al durerii iar el Samsa se naște din el ca un vierme gol într-un spațiu fără dimensiuni, în care nu există timp, doar voci neinteligibile. Ba se aude cântecul la vioară al Gretei sora lui Gregor, care încearcă să-l readucă la normalul rutinier, e deja ora 9, toate par pierdute ireversibil, Samsa nu se trezește, nici nu mai răspunde familiei înfricoșate de această intolerabilă întâmplare. Prin crăpătura ușii familia zărește trupul lui Gregor deformat de timpul arhaic, de involuția de la om la insectă primară, care va moștenii lumea după eoni și suferință. Cel ce era Gregor, este acum o insectă hidoasă care lasă dăre lipicioase pe podea și pereți, care acum dorește timp, dorește percepție, el caută să cerceteze obiectele existenței sale, totul a devenit tactil, bizar, simte textura și formele, speranțele mai există, mă voi trezi zice, mă voi spăla, voi lua micul dejun cu ziarul pe genunchi și o cafea fierbinte, mai este timp zice, ca să sucumbe în neputința de a descifra ceasul care ticăie invers, mesajul este falsificat de forțe tenebre, de analfabetismul insectei-om. În ultima parte a nuvelei Kafka folosește pentru ultima oară noțiunea de timp, două luni sunt necesare ca familia să accepte cu silă starea deplorabilă a fiului. Camera e golită de mobile, ca Gregor să poată circula nestingherit pe pereți și pe plafon, într-o locuință-hrubă în care doar sora Grete mai pătrunde ca să-i aducă o hrană scârboasă, potrivită unui animal. Devine familiar cu o lume pământoasă, se simte legat de creaturi cu antene și mandibule, nu mai are memorie, ci o lungă litanie interminabilă, un bâzâit și un foșgăit care îi mută gândurile de la timp și progres spre o stare de transă, fără emoții sau amintiri ale vieții trecute. Kafka anihilează timpul modern care nu mai

permite individului o oră liberă. O simplă oră de refacere, de sfințenie și relaxare, departe de constrângerea tehn-temporală. Totul este monoton, repetativ, predictibil. Timpul este pierdut într-o formulă defectivă care dezleagă morala de timp și de spațiu. Nu putem fii aici și dincolo. Nu putem reveni în trecut pentru a repara viitorul. Cauza unidirecțională, deterministă, ne va schimba ireversibil. Urmașii lui Georg ca și cititorii lui Kafka vor deveni făpturi îmbibate de mesajul prăbușirii timpului. Insecta odioasă Gregor moare ca să-și elibereze familia de povară și pacostea care s-a abătut asupra lor. La 111 de ani de la scrierea Metamorfozei, Kafka apare ca un bărbat slab, îmbrăcat în negru stând în picioare la porțile unui oraș umbrat de coșuri și antene imense, de stâlpi electrici înalți, de trenuri care vin și pleacă, se aud sirene și claxoane, avioane care zboară în cercuri fără de centru, el așteaptă zadarnic clipa în care va fi poftit înăuntru. Dar această clipă nu va veni niciodată, ea a trecut deja.

Trei povestiri - Tristan Tzara

S-a trezit sub manivela acordeonului, orchestrația, fluctuațiile, calculul rezidurilor lente, bolnavii, ce prăpastie rigidă, garaj plin de insulte deștepte și paralele și cavalcade celeste între acolade. Roman polițist, nas artificial pentru luminat în roz ziua de sărbătoare, borfași, impermeabile, baloane la bordul lacului, biberoane, seri de primăvară, mașini care merg spre marea trezire din carambolajul lăudat, dumnezeu.

Cambodia sosește cu buldogul sau, plecare la 5.05 miezul nopții ucis precis. Antena tremură sub abajur, bucătăria de vacarm meteorologic, bagajul, supă stelară în uraganul solemn împrumutat. Iluminare stridentă, DO major, proiecția elicelor de pudră albă în sticla cheie de prim ordin, garanția tuturor rețelilor, eu mă amuz în triunghiul de fier.

*

Nisip !

Bun, Bun spuse bomboana din gura copilului care era pentru el, o bomboană. Tăcerea camerei modeste era un strigăt pentru marea tăcere. Tăcerea vorbea despre lipsa lui de încredere. Bun, bun a zis tăcerea mea și-a dispărut pentru totdeauna.

Toate acestea îmi stau pe limbă. Cu puțin cărbune. Acordeonul stă trântit pe masă.

Bun bun am zis.

Fabulă.

*

Ca un bărbat

Roade osul lămpii electrice, agățat de de peruca sistemului sideral, pescuire cu undița spune Aa, agenda ipotezelor vivante. El prepara în mașinăria de culoare Venețiană întreruperea logică a secolului": Vântul! Vântul !

Vârsta primului personaj, calcinarea poporului de suferință lentă, calmantă, consumați flori de pământ, cheia răsului carburator, vântul revoltă pământul, marea, vântul rasei canine. Vântul! Vântul!

Toate creierele conținând ulei, uită să înghită impuritățile și nevoile, flacăra ocultă vă va fi hrană corpul și focul sunt între mâinile sale.

Vântul! Vântul !

Culoare fertilă, mare spațioasă, cine va urmări ierarhia fabricării lor? Sticlărie spartă pe bazaltul tumorilor, în gâtlejul vulcanului s-a fofilat o lungă cometă. Ploaia de lăcuste, psalmii, prăfuiesc bărbiile gurilor barbare toamna, toamna care sufocă puțurile, martor indiscutabil al cutremurului solar și al picioarelor noastre: varul, praful, cenușa.

În grădina lui Gaugain

Galbenul se strecoară afară din fructele de papaya
și din miezul lor, un puternic penetrabil
galben se scurge pe buzele geloșilor.
La prânz observăm: albine, ouă de găină cu coaja lor intactă ,
pleznind de un prea mult alb
la interior au galben, lucios, vâscos, genetic visceral
și minuscul cât puiul de găină nou născut
care va ciuguli cereale luminoase.
în schimb, trandafirii galbeni cu petale galbene
își porta numele cu o măreață obrăznicie
galbenul ne enervează, ne aprinde
și ne da emoții inexplicabile
Atâta cât să auzim un flaut fermecat,
un oboi suflat de Bach
pronunția germană pentru culoarea galben
Galbenul te amenință.

AG

Pluralul

Erau veri de vacanță, în doi ne plictisiam împreună
deci încercam să zburăm
aveam la un loc 39 de ani, faceți voi socotelile necesare
hotelul avea trei etaje
camera noastră era la parter, lângă curtea plină de gardenii
noapte de noapte ne culcam în paturi separate și ne imaginam că
zburăm...
tare ne mai chinuia decolarea
ore, până ce corpurile noastre se ridicau din așternuturi

un metru sau doi, peste podeaua veche, noduroasă
apoi, vâslind prin aer, ne strecuram prin fereastra larg deschisă
afară, pluteam amândoi, din ce în ce mai înalt
peste garduri, fântâni, acoperișuri ...până la capătul aceluia oraș
fără nume
cu aerul scaldând obrajii, tălpile tale vâslind de zor lângă mine

de multe ori de jos, voci slabe ne strigau numele
cerând să facem dragoste în aer
măcar așa, câteva minute, numărate pe degete...

AG

Alberto Caeiro & AG

Este noapte. Noaptea este foarte întunecată.

Beznă totală.

O singură casă aflată la mare distanță

Lumina strălucește de la o fereastră.

O văd și mă simt uman din cap până-n picioare.

E ciudat că întreaga viață a persoanei care locuiește acolo,
și pe care nu o cunosc,

Mă atrage înăuntru doar din cauza acelei lumini îndepărtate.

Viața lor este fără îndoială reală, și au un chip, gesturi, familie și
profesie.

Acum, însă, tot ce contează pentru mine este lumina din
fereastră.

În ciuda faptului că este acolo doar pentru că el a aprins acea
lumină,

Lumina este realitatea care se află în fața mea.

Iar eu nu merg niciodată dincolo de realitatea imediată.

Dincolo de realitatea imediată nu există nimic.

din locul în care mă aflu, nu văd decât acea lumină,

Din perspectiva mea îndepărtată, există doar acea lumină.

Bărbatul și familia lui sunt reali de cealaltă parte a ferestrei.

Eu mă aflu de cealaltă parte, la mare distanță.

Lumina se stinge.

Ce contează pentru mine dacă omul continuă să existe?

Doar că el continuă să existe, chiar dacă nu mă interesează...

Demonstrație oprită *)

Ca untul, s-a dus. Au plecat. Merg și eu acasă, pentru că ar fi ridicol să rămân. Mă simt ca o întoarcere la normal, deși nu am fost niciodată normali.

"Mă întorc acasă din înălțime", scria Rilke în Cerul interior, pe care îl iau ca pe un imperativ: să mă macin, să mă întorc pe pământ, să evit fabulația vieții mele într-un lut negru și să-mi leg corpul de podea.

Rilke scrie despre Dumnezeu ("încă îmi răcnește în urechi"), dar șeful, pentru mine (astăzi) este angoasa.

La revedere casei mele care se deteriorează. Delir și igrasie.

Am ieșit pe ușa din spate de la atelier. Mi-e rușine. Starea zilei este o sită prin care nu se trece.

Literatura se simte de departe. vacile pasc nesimțit de grase. dincolo de un deal palid ne odihnim pentru runda II.

AG

*) Israel – Martie 2023

Balistică

Totul e vechi
Doi soldați trag unul într-altul
Două tunuri se ochesc cu ură

Se întâmplă în fiecare război
La Napoleon și aiurea
Când știm să facem rău
Îl vom făcea din nou
Mai bine ziua și noaptea
Marinarii citesc stelele
Pe emisfera de nord
Pe semisfera de sud
La ecuator și la mijloc

Între noi trece o granița părăsită
Fără aer trăim în subterane
Așteptând deschiderea unei ferestre
Caii sforăie umezi
Doi polițiști urmăresc un suspect
Un glonț din țevă îl privește mirat
Acasă supa fierbe liniștită în oală
Există o artă de a media războiul

Doi bătrâni joacă șah
Până la limita ultimului pătrat negru
Regina strivește supușii

Și caii plâng în hamuri de fier

Între noi nu a rămas nimic

Dragostea e făcută din nimicuri

Perfect e nimicul

Pe care soclu ai pune statuia unui nimeni

Care a murit de dorul libertății sale

Pe câmpul de luptă

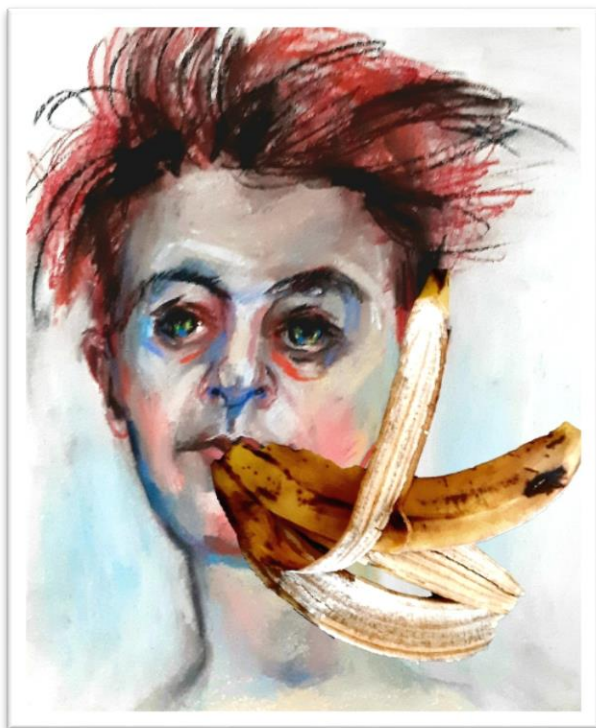
Sau în patul reginei...

AG

Desen - BB

Traduceri din colecția “Poem-a-Day”

Linda Gregg

Prinsă de fiecare lucru

Ziua este luată de fiecare lucru și devine completă.
Ies, intru și ies din nou,
derutată de o frumusețe care nu știe nimic despre întârziere,
care se grăbește ca focul. Toate lucrurile se mișcă mai repede
decât timpul și fac astfel o nemișcare. Minte mea
se lasă pe spate și zâmbește, neavând nimic de spus.
Chiar și noaptea ies afară cu o lampă și privesc
la ceea ce crește. Îngenunchez și mă uit la un singur lucru
pe rând. Un păianjen alb pe un boboc de bujor.
Nu am nimic de dat și sunt un biet slujitor,
dar pot lăuda primăvara. Lăudați această sălbăticie
care nu ia în seamă ora. Căprioara care nu
se oprește la lăsarea întunericii, ci continuă să crească toată
noaptea.
Frumusețea din fiecare grad de înflorire. Violete
se înalță la ploaie și pârâul devine mai tare ca niciodată.
Bătrânul fermier german doarme și florile continuă să
să se deschidă. Există stele. Menta crește înaltă. Frunzele
se îndoie în lumina soarelui în timp ce ploaia continuă să cadă.

**

Lisa Olstein

Calul

Am devenit
calul lui adică
pentru un minut
am privit acolo
promițător ca
un câștigător care
ar putea
să mă ducă undeva
la un loc special
el a vrut să mergem
doar că eu eram
deja acolo
sau dacă nu chiar
mai aproape decât el
era atunci
atât de valoros
sau de care se putea profita
oricum, grăbește-te
să te ridici și să nechezi...

Philip Whalen

Pentru Muză

Dragă Cleo, nu mă pot plânge de absența ta
Și nici nu-mi pot scuza faptul că nu te-am sunat mai devreme
Te-am confundat cu sora ta și
Acum vă mulțumesc amândurora, tu, o doamnă
care se schimbă în fața ochilor mei în...

REGINA LEOAICĂ A CERULUI ÎNSORIT

... încurcătura unui vis, a unei istorii...
așteptând în timp ce dorm îmi scrâșnesc dinții
sau când mă trezesc îți privesc ochii închiși
puful de păr auriu pe obrazul tău
Un mister.

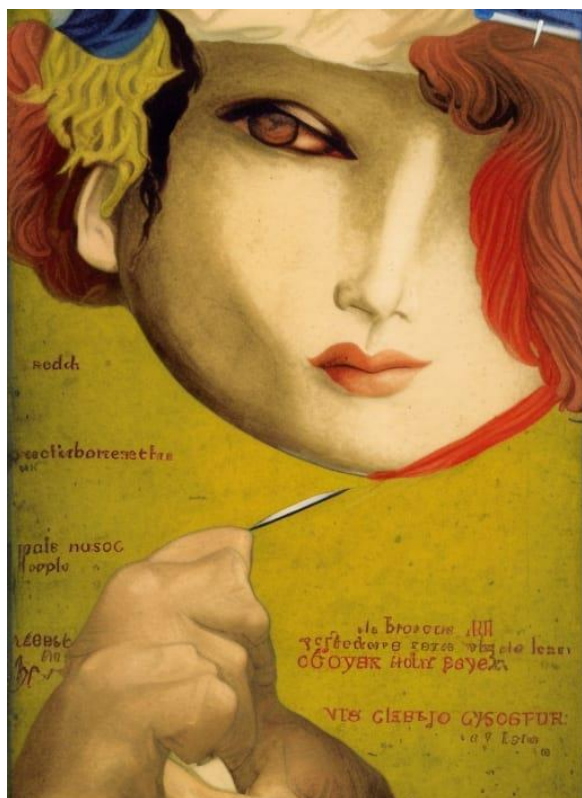
o încurcătură, nerăbdarea mea, sălbăticia ta
această persistență a viziunii centrate în propriul meu piept
(amprenta urechii tale pe pielea mea)

Prezența ta...
Sunt drogat! Creierul meu face spumă
Nu pot auzi ce spui
Tăcută și fericită ești în mintea mea

Margarete înfloresc pe muntele nostru
Cerbi în desiș mă privesc trecând:
Căprioare și iezi,
Maro și gri

Binecuvântează-mă în timp ce merg pe drumul de foc.

Care dă strălucirea acelei zile
Gloria acestei nopți.

Andrew Feld

Omul autoactualizat

Într-o barcă cu vâsle, pe un lac, bărbatul actualizat se odihnea, cu ambele vâsle trase, în poala sa. Clasa, așezată în rânduri, privea cum profesorul de sănătate din liceu îl ținea în sus, proiectat pe ecranul din spatele ei, ca fiind modelul a ceea ce ar trebui să urmărim cu toții. Diapozitivul următor.

Cathy era prenumele profesoarei.

Noi îi spuneam după numele de familie, dar am uitat care era acesta.

Avea pistrui, un corp mare și sănătos.

și purta fuste în carouri, așa cum încerca, de trei ori pe săptămână,

să ne ghideze prin anii '70 cu imagini din anii '50.

Accidentul de mașină din noaptea balului de absolvire: am văzut acel diapozitiv,

împrumutat de la școala de șoferi. Modul șiret pe care anumite tipuri de

de alcool, măsurate în pahare, echivalează cu

verișoarele lor aparent mai puternice, iar în paiele aurii,

revărsate,

o cornucopia bogată a tuturor produselor farmaceutice din lume.

Aveam prieteni care își făceau un scop din a nu
să nu vină la acea oră fără să fie călcați.

Și în timp ce noi toți cei din ultimele rânduri zâmbeam,
ea chiar ne-a dat replica aia despre cât de fericiți eram...
că era mai fericită când era "drogată de viață".

În apărarea ei, trebuie să spun că nu era așa, în stilul anilor '50,
să ne avertizeze împotriva pericolelor masturbării.

Ne-a asigurat că este perfect în regulă. "Dați-i drumul", a spus
ea,

"dați-vă o mână mare!" Nu. Dar vedeți cum e: chiar și acum,
subiectul evocă glume proaste, râsete, nervozitate.

Ne-a arătat sistemul masculin și ne-a dat "Erecția".

Întorcându-se la femeie, a găsit locul, cu arătătorul,
unde începe plăcerea și ne-a făcut să trecem prin colul uterin.
spre uter. În adâncul amfiteatrului, buzele au atins
urechile, dând naștere la chicoteli.

"O să vă tratez ca pe niște adulți", a șușotit ea, avertizându-ne
să fim maturi. Nu am fost. "E ușor să râzi de chestiile astea.
acum", a spus ea. "Mai târziu, o să vă doriți să fi fost atenți".
Avea dreptate. Mi-aș fi dorit să fi fost atent. Droguri, alcool,
sex:

puteam să mă descurc mai rău cu oricare dintre ele?

Cathy Bigelow: acesta era numele ei. Și cu asta
nume vine o imagine a mea așa cum eram atunci: slabă,
în blugi, cu brațe și picioare care se mișcau...
ca și cum o altă mână ar fi ținut sforile,
și tunsoarea altcuiva.

Cât de departe de ceea ce știam eu că este omul realizat...
părea să fie. Calm, reflexiv, în barca lui, imaginea sănătății.
Un munte de toamnă se înălța strălucitor în spatele lui
dar el era ocupat să se uite în interior. Avea pacea
care cu siguranță îmi depășea înțelegerea.

Cum putea cineva să fie atât de complet închis în sine?
Ce mâncare mânca? Și-a actualizat masa miraculoasă
din pâini și pești? Sau doar a coborât pe sine
la magazin ca toată lumea? Și cum rămâne cu bătrânul demon,
care-și ridică somnorosul cap: a realizat și el sexul?

Barca noastră de lemn lăcuit a lăsat în urmă doar
cele mai slabe valuri, plutind în derivă
pe lacul negru, atât de departe de orice grijă
încât nimeni nu-și dădea seama
că era fără cârmaci, în largul apei deschise.

***

Sylvie Baumgartel

Roz

George a făcut un tablou și
și-a pictat degetele de la picioare în roz
Ca și carnea pe care o mănânc
sau culoarea penisului copilului meu.

Triunghiul, Imperiul Britanic & Financial Times.
Fiicele, grădinile & burlacii.
Toate lucrurile bune sunt roz.

Roz ca și jeleul servit în spitale
Roz ca glazura de pe gogoșa pe care mi-a dat-o tata
Într-un camion pe care l-a numit Fantomă.

Am vomitat rozul ăla pe mine
Și nu spun nimănui
Că vorbesc roz din gura mea roz.

Danez Smith

anti poetică

cui îi pasă cât timp am petrecut cu poemele mele - psalmii ăia de rahat, acei șobolani ai sufletului meu - cu capul înainte prin fereastră, eu la gleznelor cerând substanță, revelație, gravitație bruscă - rușinat de creierul meu fără frunze și zdrențuit de droguri - acest iad uzat de popcorn gri - acel cerc întunecat și plictisitor pe care încerc să cuceresc frumusețea și starea din interior. nu sunt revoluționar, sunt obișnuit. nu e nimic radical în a fi dușmanul Americii, țara dușmanilor. ne găsim râsul între orori. nu-mi mai cereți să vă explic cum e să ai un corp & o minte & o inimă - armoniile lor, comploturile lor de a se omorî reciproc. am trăit mult timp într-un solstițiu josnic - soția unei pipe de câmpie albastru luminată - gunoiul de leu - salvat de câte o sculă ocazională & de cunoștințele mamei mele, prieteni cărora le mărturisesc anotimpurile mele pocite doar după ce mă caută în pânze de păianjeni - auto încolțit - texte primite înapoi slabe - nu prea am fost în ultima vreme - anotimpul întunecat a durat ani de zile, înghițind anotimpuri, adunându-se în adâncurile mele ca un pește cu motorul încolțit. unde au dispărut poemele? care e problema lor? ce fel de apă sunt eu?

Lisa Fay Coutley

Sonet holocen

- i) Floarea - partea frumoasă pe care o dorim - este
- ii) adesea modul în care o plantă amenințată strigă ajutor.
- iii) Venus, capcana muștelor poate fi sedată.
- iv) Prin urmare, ele se pot trezi & se pot calma.
- v) Păduchii se nasc avizi de sânge & gheare
- vi) linoleum un picior pe minut.
- vii) Floarea-soarelui mamut se re-însămânțează
- viii) din sezoanele anterioare afectate de boli vine
- ix) aceeași boală de generații întregi.
- x) Viespile Pepsis trag tarantule în sus
- xi) pe coastele munților pentru a le oferi căldură
- xii) mese calde pentru larvele lor. Imaginați-vă copii
- xiii) trăgând oameni de pe benzile de autostradă
- xiv) pentru a-i mânca de vii, coapsă cu coapsă.

**

Plantele carnivore

în exil, încolonate în această seră de durere vie
și dorință, o cameră de sticlă cu o ușă deschisă
de o lopată de praf sub o scrisoare mângălită "vă rog, păstrați
încuiat",
subliniat, subliniat. Cine a scris asta, ce gardian

al adâncului fără cuvinte pentru a-i îndruma pe acești foarte
răbdători
bătăuși pe tulpinile lor luminoase și decolorate care respiră în
carbonul meu, dându-mi înapoi oxigen, nu un dar, doar ceva
care să amintească: schimbul invizibil - iubire mai întâi.

Dar tăvi de pământ crescând bombe cu ceas în miniatură,
pleoape minuscule cu aspect de scoică, gene dacă...
periate cât de puțin, se iau după mine. Una se strânge
repede când mă retrag. Sunt a ei hrănește-mă chiar acum,

Sunt pradă, prea mare pentru micuța ei dimensiune,
ca o tachinare. Încet se redeschide, își reia supravegherea acestui
ocean
de aer umed și luminat de soare, eu înotând prin importanța mea
după-amiaza spre cină, spre somn. Ce să visez noaptea...

Cine știe cât de nemiloasă este o creatură atât de mică și goală...
ne bună să înghită tot ce se nimerește prin preajmă,
pentru a da o șansă, o altă lume, o dizolvare lentă.
Am pleoape. Am gene care se închid puternic.

Pentru Sofia Gelman

Fugă mică

Marianne Boruch - 1950-

Toată lumea ar trebui să aibă o mică fugă, spunea ea, tânărul dirijor care își îndruma tinerii angajați prin cea mai tristă piesă, aproape un doliu scris pentru vremuri neprielnice, și nu, nu pentru bani.

Sunteți gata? le spune ea, măsurând fiecare frază pentru violoncel, violă, vioară. O să vă sune nu prea bine. Se referea la jumătatea dureroasă de pas a unei tonalități minore, nu se poate elibera din ea, acel "mereu pe punctul de a fi", acel repetă, repetă, se repetă.

Toată lumea ar trebui să aibă o mică fugă... Scriu asta ca și cum nu aș putea scrie despre durerile mai mari. În ceea ce mă privește, eu o cred. O mică fugă nu prea e luată în seamă...

**

Căderea zăpezii în sol minor

Marianne Boruch - 1950-

Peste noapte, s-a făcut polei! O notă reținută
continuă să cadă. Și doar pare
lentă. Pentru că e doar
o ploaie înghețată, ce mare lucru?

Păstrați căldura
ca și timbrele. Disparația culorii lor
în anii 1920. Poșta aeriană. Pilotul cu
cască de protecție cu ochelari de protecție pe
cap în miniatură ar putea fi
orbit de zăpadă.

Toate capetele sunt mici. Al meu este
pierdut ca un degetar
pe vremea asta. Unde
un deget ar trebui să fie și
să coasă, fiecare gând
gândit vreodată.

Doar acest cuvânt
"căzut". Niciodată folosit.
Aterizează, cu un zgomot de
metal într-o găleată.
Fără nici un ecou
pe kilometri întregi din această

zăpadă ca de
grație, căzută de
la o înălțime mare, eliberată
din orice promisiune

Poeți Israelieni

Igal ben Arie

născut 1946

Mersul în cerc

Oriunde ar merge omul
în cercuri merge
dintr-o cameră în alta,
și mai ales iarna
înfrigorat, vede cum pe afară trec turme
și câinii latră mușcând cozile
ciobanul gonește cu buciumul său
norii rătăciți
peste dealurile de furtună
un vițel își caută mama
strigătul lui îți rupe inima
omul, în tăcerea lui
se învelește..

**

Nadav Liniel

fața nevăzută, geana lunii se odihnește.
rugămințile le-am spus când s-a domolit vântul
și toate stelele
(spirite ce strălucesc de la șold în sus)
au căzut
ca niște vestitori
pe cărările desenate pe spatele copilului
în mijlocul plimbării
la jumătatea spațiului
amputat.

născut 1983

**

Alon Alters

născut 1960

din volumul "Case pe insulă "

Patrula

Tu trebuie să parcurgi bucata de drum stabilită.
În timp util, știind că sub pământul pe care calci
nimic nu e mai presus de tine.
Răspuns la pasul tău hotărât este
foșnetul țărânei
și ochii pătrunzători
care spionează prin aerul nopții
Ei nu au habar
de amintirea nudă
care te așteaptă în poarta cazărzii
la lumina sobei militare.

**

Natan Zah

1930

Dispute

neconformiștii au făcut o lege
conformiștii alta
unii au ales sărățele
alții dulcelețurile
vin unii de dreapta, ba de stânga
alții cu vizuni apocaliptice
unii cu chelie pe sub fardul dur
alți cu tattoo în cur
locuiește lup cu oaie?
nu!
căci de va sta oaie cu oaie
pe lup îl vor mânca de zor
cu capu-nfipt în coada de topor
și cocina din care vă vorbesc deschis
pe loc va deveni un club închis

Ioav Haiek

născut 1936

Dimineața nouă se desface
ca un covor persan
peștii de aur fac acrobații în soare
piața de vechituri se zbate ca un șarpe otrăvit
doamne, pentru cine sunt toate aceste semne ?
uite lumea pictată ca un evantai chinezesc
și noi doi, uite, citim printre rândurile lui
inima ta râde la muzica lui Paganini
inima mea ține isonul la trompetă

din volumul " La Ecuator"   Desen BB

Lali Michaeli

născută 1964

Poezia ce este?
clipa contactului aerian
între masa strivită
a cărămizilor prăbușite
poza unui vis
scrijeliturile dragostei
dezbrăcarea de rușine
în largul mării
Inventarul particulelor mele,
sclipirile în întuneric.

Boaz Levy

născut 1980

din volumul " Încălcarea ordinii "

Fără nume

În stația centrală de autobuz
un tânăr îmbrăcat în șalvari
îmi amintește
că stau în Orientul lui apropiat
ca un os în gât
îmi amintește că nu-s vești noi în Beer Sheva
doar soarele deșertic arde
până la miez
de noapte
apoi, în cartierul Ghimel
Glenn Gould mă trimite la culcare
fereastra stă deschisă
cu o mare de lacrimi în ochii mei

**

Shai Dotan

născut 1969

Oranjerie

eu nu vreau să mor
în orașul acesta
ca să fiu îngropat în
crăpăturile țărânei sale
ca o scrisoare în Zid
pe când eram în viață
i-am scris poezii
după moarte doresc să mă odihnesc
în brațele oranjeriei
prin care adie vântul acru al mării.

Ithak Laor

Primăvara veșnică
Spiritualitatea este dorul de trup.
trupesc înseamnă mirositor.
mirosul este sângele care picură din trupul lumii.
Și noaptea aceasta se va sfârși
separând albastrul de cenușiu
iar albastrul va justifica
ieșirea noastră din gropile
în care ne-am cuibărit, în întuneric
apoi dimineața, primăvara
veșnic primăvara
la început frunze
mereu frunze
și pumnii strânși
înmugurind din țărână
din crengile negre
rănind frunzele
rănind crengile, larvele, puii, bobocii
și capul pruncilor
care desfac picioarele mamelor
înecate de sânge
udate de placentă
de sângele cald, sărat.
Au botezat noul născut: Viitorul.

**

Tuvia Rivner

1924

Vis în care timpul stă

aplecat peste fotografie
vocea ei caldă încă,
râsul este încă râs
iarna încurcă afacerile
avionul decolează noaptea
pic de răsărit nu zărește
orizontul
trebuie aranjate lucrurile,
pus totul în ordine
hainele, scrisorile, valiza
curățat pantofii de noroi.
sunetele dispar
hârtia îngălbeneste
încă o zi trecută.

**

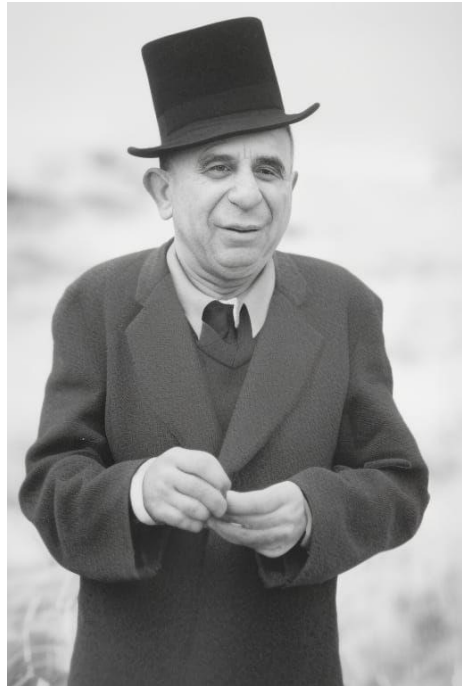
YEHUDA AMIHAI

Tatăl meu

Brusc, tatăl meu
spre distanțe și departe
s-a sculat și a plecat
să-l cheme pe D-zeu
să ne ajute cel de sus
acum la el tata s-a dus

și D-zeu chiar a venit
paltonul și l-a atârnat
ca oaspete civilizată
de colțul Lunii..

dar tatăl nostru
ce-a însoțit
pe Dumnezeu,
sus, pe veci EL l-a oprit
pe tatăl nostru obidit.

Israel Eliraz

din volumul "Urgențe"

EL și EA

el și ea
plante guralive în noapte
patul se clatină
curtea se mișcă
și ușa, vaza, perdeaua de pânză
nu-mi amintesc de ce era întuneric adânc
și câte fețe mă priveau
dar de copil bănuiam
că va veni ora în care din grămada de cârpe de mătase
vor crește lucruri moi
și pofta să le țin de mână
mână în mână
ca pe o pasăre căreia îi dai drumul
să zboare singură..

**

Alte Traduceri - Poezie Nord Americană

Virginia Konchan

Ubi Sunt *

Unde sunt femeile bune:
frumoasele, puternice,
și virtuose de odinioară?
Probabil acolo unde este luna,
atârnată în ceruri efluente:
mâncând cuie la micul dejun,
murind la naștere, apoi
înviind pentru a da totul
ciclic, ciclic, încă o dată.
Nu vreau să fiu luna,
i-am spus lui Dick
pe canapeaua de casting: vreau să fiu o floare
pe care nimeni nu o poate atinge fără să moară
de la speranța de a o atinge din nou.
Ceva rar și exotic:
staminele în formă de gât, pistilul violet.
Ceva care să stea pur și simplu
pe scenă și geme.
Din păcate, acest rol este ocupat,
a spus Dick, de către Suzanne.
Ca să vezi, am spus eu.

Cum ți se pare râul sălbatic,
a sugerat el, cu amabilitate.
Sau un pârâiaș, un izvor,
râu, râuleț, pârâu?
Dar unde să mă golesc,
am întrebat, înainte de a fi de acord:
într-un ocean, o mare sau un lac,
sau mă scurg pur și simplu în
pământ, ca un șoarece uscat?
Asta e între tine și
personajul tău să decizi, a spus el.
Râul, vrei să spui, am zis eu.
Da, a spus el. Pentru numele lui Dumnezeu,
ești o femeie.
Fii tu însăși.

---

* "Ubi Sunt" este o întrebare retorică preluată din latinescul "Ubi sunt qui ante nos fuerunt?" care înseamnă "Unde sunt cei care au fost înaintea noastră?". Expresia provine din Cartea lui Baruch (3:16-19) din Biblia latină Vulgata ("Unde sunt prinții națiunilor?") și poate fi găsită în literatura medievală și în predicile din engleza veche. O meditație asupra mortalității și a tranzitivității vieții, folosesc fraza în mod nostalgic, dar deviez de la nostalgie la dialog, sugerând că eroii istoriei nu sunt întotdeauna bărbați faimoși, ci mai degrabă femei obișnuite, personificate de natură, care în mod regulat fac minuni în muncă viață și de dragoste."

-Virginia Konchan-

Virginia Konchan este autoarea cărții *Bel Canto* (Carnegie Mellon University Press, 2022), beneficiară a unor granturi și burse de la National Endowment for the Humanities, Vermont Studio Center, Ox-Bow, The Banff Centre și Scuola Internazionale di Grafica, este profesoară de limba engleză la Cleveland Institute of Art.

**

Melissa Studdard

Toată lumea din mine este o pasăre

Mintea a fost o închisoare, cătușită cu rubin
în rujul său negru - totul femeie
care se aștepta să fiu, prinsă între
pereți de hârtie. Ceea ce mi-au spus să fac, nu am făcut
ci doar am levitat în arșiță,

corpul o apă în care m-am îneecat, viața
un parbriz murdărit de iubire. Ceea ce ei
a spus să gândesc, nu am gândit, ci mi-am
pus gândul meu într-o colivie cu aripi ...

**

Respect

Melissa Studdard

Pentru că trupul ei este iarna într-o peșteră
pentru că cineva a construit un
foc acolo și a uitat să-l stingă
pentru că ora de culcare este un castel
pe care și-l construiește în interiorul ei
cu un șanț
și o portiță
și găleți pline de ceață
pentru că atunci când dai drumul
frâielor
cailor
se prăbușesc peste stânci și se transformă
în molii înainte de a atinge fundul
pentru că potcoavele lor lasă dungi de miez de noapte
pe cer
pentru că iepurii împăiați
sunt mai buni la păstrarea secretelor
decât mâinile care te opresc
pentru că atunci când lumea
a fost împinsă înăuntrul ei
Ea a ținut-o strânsă ca o minge Kegel
și s-a întrebat cum
de se lupta Atlas
să poarte un lucru atât de mic
în spate....

David Shapiro

Odă

Prietena lui James Bond
Stătea în pat, având
un coșmar în timpul unei furtuni
Toate frunzele au căzut:
Doi bărbați în spațiu,

O doamnă și câinele ei,
O doamnă și copilul ei,
O casă în copac, căsuțe și bărci,
Și oameni au prins păsări
Pentru a le duce în altă țară

Aaron a rămas în templu
Dar doamna Grub s-a dus la dentist
Lăsându-și băiatul cu varicelă
în casă ploua
pe mașinile de poliție a nins

Și așa că sărbătorita
Care-și târa părul
În jos, pe jos, pe covorul de antrenament
Dezlegând puterea șarpelui

A coloanei vertebrale al dosului ei

Aude bufnița

Care nu mai cânta

Amețită de faruri ca și cum ar fi acolo

Măturând de pe drum, copacul gol,

Cu mintea mai goală ca niciodată, și mai liberă.

**

Matt Rasmussen

Un cal paște în umbra mea

după James Wright

Speriat de răsuflarea mea, el se zbate
spre celălalt capăt al câmpului.

Fruntea orizontului răzbate
pe un nor verde

care pare în același timp
disperat și sincer.

Într-un copac mort
o flacăra de pasăre

își conduce ciocul arzând.
Și undeva aici

Am ajuns la un acord
cu sinuciderea fratelui meu.

Îmi doresc ca zeul acestui loc

să mă pună în gura lui

până când mă voi dizolva, atât cât
câmpul nu se termină

și să mă deschid
ca o pușcă,
bine curățată.

În camera de hotel ai făcut o poză

Matt Rasmussen

Dacă ar fi după mine,
Biblia ar începe:

Un om intră pe un câmp...
Am uitat ce era

în fundal când ai făcut
poza cu mine, nu aş fi vrut

s-o văd decât mai târziu...
era doar un perete, și zâmbetul meu

era o gură plină de pietre.
La puțin timp după ce a fost decupată

lumina ecranului T.V.
s-a condensat într-un burlan de scurgere.

Chiar și atunci când televizorul
a devenit un acvariu

plin de apă neagră
acel ultim punct luminos

ardea în ochii mei.
Pe spatele fotografiei mele

ai scris: "Ăsta nu ești tu",
și ai avut dreptate,
nu mai eram.

Elegie în X părți [Kafka a spus, O carte]

Matt Rasmussen

X.

Kafka a spus, O carte
trebuie să fie un topor

pentru marea înghețată
din interiorul nostru, care sună

grozav, dar la ce bun
este un topor împotriva

unei mări înghețate?
Poate că acesta este motivul pentru care

a spus, în timp ce murea,
Distrugeți totul.

Nu există prea multă consolare
în a ști că există

întreprinderi mai rele
decât să te sinucizi.

Este periculos
să spui aceste lucruri?

Nu cred că este.
Sau cred. Oricum ar fi,

nu mă credeți.
Nu există nici un refugiu
de tine însuți.

Arma lui Cehov

Matt Rasmussen

Nimic nu trebuie să se întâmple în mod absolut. Arma nu trebuie să fie trasă. Atunci când eroul nostru se așează

pe marginea patului său contemplând pistolul de pe noptieră, trebuie să crezi că

nu-l va folosi. Apoi, teatrul este scufundat în beznă. Publicul este un buștean care așteaptă să fie despicat. Lumina slabă

de la picioare. Obiectele sunt ridicate, îndepărtate. Alte obiecte sunt puse jos. Pe baza sunetelor înăbușite

ghiciți: un pat, niște pereți, o comodă. Simțiți cum totul se schimbă. Simți că ești ridicat,

și așezat. Un con de lumină se sparge deasupra ta. ochii publicului sclipesc spre tine ca niște picături de apă.

**

Elegie în X Părți [Anticipare]

Matt Rasmussen

X.

Prevestirea mea se întinde
în fața mea.

Stăm pe tălpile
picioarelor celuilalt.

Eu sunt un câmp
și acolo e un om

care stă
în mijlocul meu spunând,

Dumnezeu este cerul care mă fixează
de corpul meu.

Eu sunt un om
și există un câmp

sub mine spunând,
Un om mort face

dragoste cu pământul
doar zăcând acolo.

Desen BB

Zgârie-nori

Matt Rasmussen

O lovitură de sabie
în oraș.

Din interiorul
cafenelei, literele

de pe fereastră
arată ca o

limbă nouă. Este simplă:
Nu există
nimic în noi

așa cum arătăm
în interiorul acestei ferestre.

Un seppuku colosal,
tu ești cerul.
dinaintea cerului.

Jennifer Denrow

Fără titlu

[Cu cât mă duc mai mult, cu atât mai greu mă întorc]

Cu cât plec mai mult, cu atât mai greu devine să mă întorc. În orice loc. Nu este nimeni la ocean în această dimineață. Am trecut pe lângă campinguri și am simțit miros de ouă și clătite. Și erau cireșe dulci de Oregon și pepene verde. Mă întreb dacă mă pot întoarce - ce rost ar avea asta -la ce bun? E ceva scump în ambele sensuri. Ieri, o femeie mi-a spus să iau un orar al marelor și dacă oamenii refuză să mi-l dea, trebuie să insist. De obicei, ea și-l ia de la Hilton, dar eu nu știu unde este, așa că îmi imaginez doar programul. Există o maree. Pot spune asta despre orice. Ce este în fața mea, ce nu este. Cum a ajuns acolo este un mister care îl implică doar pe el însuși - eu nu am niciun rol în asta, niciunul - treaba mea rămâne cu chestia respectivă, așa cum este în momentul în care se prezintă în fața mea, după ce a părăsit toate celelalte locuri, după ce a venit de atât de departe pentru a apare totuși.

Cum funcționează mintea încă nu este sigur

Jennifer Denrow

Tu erai câmpul alb când mi-ai dat o albă foaie de hârtie și mi-ai spus că ai muncit atât de mult toată ziua și că ăsta era cel mai bun câmp pe care puteai să-l ai. Și când nu am înțeles, ai întors-o și ai întors-o... și mi-ai arătat cum a sângerat câmpul, și apoi ți-ai scos caietul și ai spus cum de fiecare dată când ai încercat să faci altceva, a ieșit același câmp. Ți-ai făcut griji că toată lumea, toți cei pe care îi cunoșteai deveneau câmp și nu te puteai abține pentru că tu erai cel care îi transformai în câmpuri în primul rând. Nu este ceea ce ai vrut să se întâmple. Mi-ai înmănat o cutie de caiete și ai plecat. Am atârnat câmpul peste tot în casă. Acum, când oamenii vin la mine, cred că sunt pierduți și când le spun că nu sunt pierduți, ei spun că încep să se simtă ca și cum ar fi câmp și e greu pentru că știi că nu ar trebui să facă asta, dar o fac și apoi încep să devină mai albi, din ce în ce mai albi și apoi dispar. Cu toată lumea care se întoarce în câmpuri, e greu să mai știi ceva. Cu toată lumea care se transformă în câmpuri, e greu să fii abstract. Și din moment ce sunt mai mult singură, continui să-mi trec mâna peste câmp, așteptând.

**

Jay Deshpande

Despre a vorbi în liniște cu fratele meu

Tu, cel care ai aruncat piatra în spatele capului meu
cât de tare ai putut la patru ani, pentru că ai crezut că...
așa se face o piatră să sară pe ocean,

Te-am privit în întunericul unei curți
în care ne putem vedea unul pe celălalt doar cu o lampă lăsată
aprinsă

la câteva camere distanță. Putem vedea doar
bărbia celuiălalt. În curând, vei sta treaz

toată noaptea, după ce eu voi cădea răsând
în somn. Două molii de praf,
același ecran pentru lumina ținută minte.
Cu toții am fost scoși din versuri, frate,
numele noastre vor fi șterse din ziare.

Când mă gândesc la tine îmi amintesc de
răsărituri de soare din adolescență, stând pe acoperișuri,
albastră este încă insula, peste ea cu un bol care
se umple de lumină, este poate ciudat și oribil
să știi că într-o zi unul dintre noi va muri
iar celălalt va fi în viață, cu volumul dat mai tare,
gura lui cântărește acum de două ori mai mult.

Nu putem fi scuzați de acest lucru, plug
și grapă, de această greutate pe care o ridicăm și o încercăm.

Aşadar, tu vei fi sora.
Iar eu voi fi sora. Iar tu...
eşti pe cale să spui cuvintele mele.

Desen BB

De fapt, foarte simplu

Jay Deshpande

S-a întors din cealaltă parte a lumii așa,
cu limba legată în jurul lui ca o eșarfă. Totul a fost pus în fața lui
pregătit să explodeze. Teama că ceea ce a văzut...
ceea ce fusese în interiorul lui - acea
notă clară - de care va scăpa. Se va întoarce
la o viață electrică, prost administrată.
Cum se reintroduce cineva într-un calendar?
Era încă îndrăgostit de țărâna galbenă văzută la ora
de închidere a muzeului, cu două săptămâni înainte de Palio.
Cu sunetul pe care sângele său îl făcea
în timp ce înghițea ultima bucată de pâine prăjită cu ficat
și și-a terminat vinul, noaptea, într-un turn de lângă
unui câmp plat. Sau cu privirea remarcabilă
pe care o fată i-o oferise lângă Marea Egee, înainte de a-l lăsa
să-i tragă rochia îmbibată în piscină până deasupra coapselor.
Era încă îndrăgostit de toate cataclismele din carnea lui.
Chiar dacă nimic din toate astea nu mai era real.
Și era datoria lui umană să meargă mai departe, să uite totul,
să se lase din nou prins în norul lucrurilor.
În dimineața următoare s-a trezit, pe deplin acasă,
ignorant ca întotdeauna, doar poate cu o lumină pe marginea
responsabilității, a sarcinilor care îl chemau după nume.
Ca și cum stresul și greutatea lor ar fi existat, doar că nu existau.

O scurtă privire, apoi acea parte din ceea ce este reținut în minte se furișează înapoi în sub-pădure. Și apoi - trăgându-se din pat își încheie șireturile. Ieșind și alergând printre clădirile, cu roșul și albastrul suprapus al Brooklyn-ului. Gâfâind la fețele vecinilor săi, sau la felul în care atârnă o frunză, sau la o bucată de trotuar umed între mașinile parcate. Răsuflând larg la toate și alergând puțin mai încet. Adunând totul în gură.

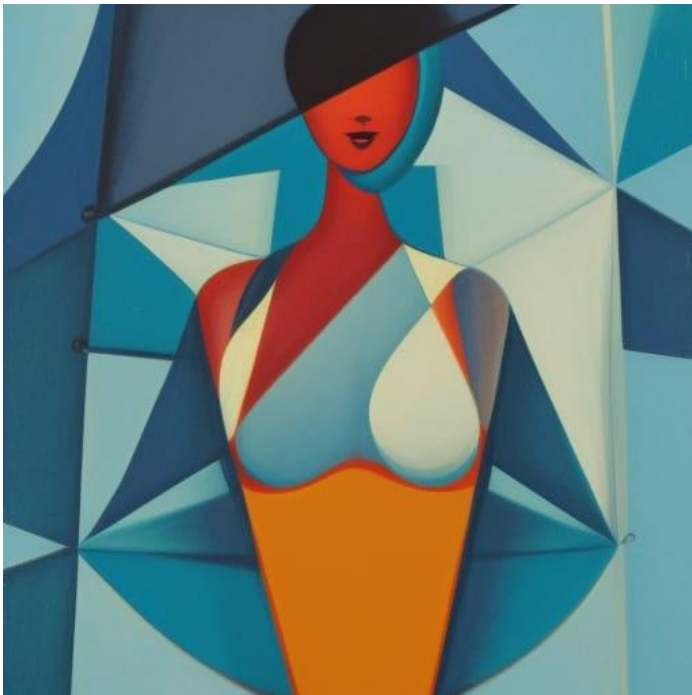
**

ALȚI AUTORI

Federico García Lorca

Venus

Sesam deschide-te!
pentru zi.
Închideți susan-ul
la timp de noapte

Antonella Anedda

*[Pindar spune că poetul trebuie să păzească
merele Muzelor]*

Pindar spune că poetul trebuie să păzească merele Muzelor
ca un balaur, dar eu am crescut printre creștini,
Mi-am străpuns jumătatea mea de balaur răzuindu-mi solzii
așa cum curăț peștele în chiuvetă.
Un gest abia sfânt, dar chirurgical.
Îți trebuie mânuși, foarfecă,
și multă apă curentă.
Și ascultându-i stropii încep să meditez.
Mă uit la gresia albastră din fața mea
fără să mă gândesc la timp, dar
numărându-le, pătrat cu pătrat
peste banda de smalt care încadrează soba.

Hai să ne apucăm de treabă, îmi spun.
Arunc peștii în ulei
și privindu-i cum se prăjesc mă gândesc la ceea ce trebuie să
facă poetul ca gardian al merelor, referitor la acele Muze.
Este clar că balaurul este irelevant,
dacă nu cumva, avem nevoie de o găină,
creatura care clocește oul de versuri:
alb pentru vid, galben pentru cuvinte.

Onyedikachi Chinedu

Nigeria

Culegerea melcilor

Meteorologul anunță ploaie
unei echipe de culegători de melci printr-un televizor vechi
Aceștia se află pe veranda ridicată,
cu găleți de plastic și torțe,
pregătindu-se pentru lunga plimbare.
În spatele caselor, pe terenul de fotbal,
firele de iarbă se vor uda în curând.
Culegătorii de melci știu asta.
Ei merg mai departe
prin câmp după melci,
asistând la dispariția vocilor umane.
Liniștea absolută abundă.
Bufnița și liliecii stau pe tulpinile succulente,
gunoaiele și melcii,
la câțiva metri de un șoarece mort.
Acum, în centru, se estompează
într-o singularitate: un bărbat și o femeie
la o secție, storcând din greu,
cochilii maro. Tinerii faguri
dezvăluie trilurile vâscoase.
Un melc cules.
Ar putea dura câteva minute
pentru a găsi un altul. Chiar și ore.

Caută, reducându-și vocea.
Încercând să-l păcălească pe băiatul de pe câmp,
se retrag în noapte, încet,
lăsându-l pe el cu sarcina de a căuta.
Cerul înnorat întărește
dialectele discordante ale broaștelor
și a greierilor. Un foșnet într-un tufiș.
Realizează brusc
că este singur cu trucerile naturii.
În perfectă armonie cu țipătul bufniței,
tulpinile se mișcă din nou.

Susan Wood

- 1946-

Viața de zi cu zi

Un papagal nervos se așează
pe umărul meu, ciugulind
din capul meu, zburându-și penele
în urechea mea. El repetă
tot ce spun, ca un copil
încercând să-și enerveze părintele.
Prea multe de făcut astăzi: Menta
care și-a depășit ulceaua, un munte
de facturi de plătit și nimic în casă
de mâncare. Prea multe haine trebuie spălate
și câinele are nevoie de vaccinuri.
Nu se mai termină niciodată, zic eu
Nimeni în jur, și prind teoretic,
o minge lovită atât de drept
spre mânășta ta, ar trebui să fii...
orb să nu o prinzi. Și, desigur
sper că va continua la nesfârșit
această mică durere, mica plăcere, soarele
portocaliu sângieru pe cer, cerul
albastru de papagal și ziua care
se desfășoară ca o pasăre, încet,
întinzându-și aripile, deși eu știu,
spunând-o cu voce tare, că nu o va face.

Lady Ise *

"Să vin să văd..."

Să vin să văd
flori de prun în fiecare pârâu
și să-mi ud mânecile
în apa neînceptută
așa cum fac acum?

**

Când apar primele brume de primăvară
gâștele sălbatice pleacă.
Sunt ele obișnuite să trăiască
într-un ținut fără flori?

---

* Doamna Ise (875 - c. 938), cunoscută și sub numele de Ise no Miyasudokoro, a fost poetă japoneză în tradiția waka a curții imperiale. S-a născut la Fujiwara no Tsugukage din provincia Ise, iar în cele din urmă a devenit iubita prințului Atsuyoshi și concubina împăratului Uda.

Chiar și în visele noastre
O întâlnire este de nesuportat, pentru că
În fiecare dimineață
Reflecția mea
Mă face de rușine.

**

Pe apă
Plutesc aceste bărci:
Dacă unul ar fi Majestatea Voastră,
"Așezați-vă aici!
Este ceea ce aș vrea să spun.

**

Mereu lacrimile mele
Cad odată cu ploile;
La casa mea veche,
Strălucirea frunzelor de toamnă
E cea mai puternică dintre toate.

**

Că vei veni în seara asta
Cineva a dezvăluit, se pare, și
Pe dealul întâlnirii
Bariera e bine păzită;
Repede te duci acasă!

[Când noaptea se apropie, amintirea mă ține treaz]

’ al-Khansā’ *)

tradus din limba arabă de Reynold A. Nicholson

Când noaptea se apropie, amintirea mă ține treaz
Și-mi împiedică odihna cu durere peste durerea care se întoarce
Pentru Șakhr. Ce bărbat a fost el în ziua bătăliei!
Când, apucând șansa, schimbă repede loviturile de sulia!
Ah, nu-s zvonuri ca acesta în lumea spiritelor
Am auzit, despre pieirea mea în inima de femeie.
Ce-ar putea să trimită Norocul, nimeni nu-i mai puternic ca el să
suporte;
Nimeni mai bun ca el să înfrunte necazul cu mintea neclintită;
Cel mai bun să ajute, oriunde nevoia era mai mare:
Cu toții au avut de la el o soție, un prieten și un pretendent.
O, Șakhr! Nu te voi uita niciodată până când moartea
ne va despați și pământul pentru mormântul meu să fie hărăzit.
Răsăritul soarelui îmi amintește de Șakhr, fratele meu,
Și de el îmi amintesc și eu la fiecare apus de soare.

---

*) al-Khansā, supranumele lui Tumādir bint ‘Amr ibn al-Ḥārith ibn al-Sharīd, (moartă după 630 AD), una dintre cele mai mari poete arabe, renumită pentru elegiile sale.

Moartea a două dintre rudele sale - fratele ei Mu‘āwiyah și fratele ei vitreg **Şakhr**, ambii șefi de trib și uciși în raiduri tribale cu ceva timp înainte de apariția islamului - i-a provocat lui al-Khansā’ un doliu profund. Elegii despre aceste morți și cea a tatălui ei au făcut-o cea mai celebră poetă a timpului ei. Când tribul ei ca grup a acceptat islamul, ea a mers cu ei la Medina pentru a-l întâlni pe Profetul Mahomed, dar a persistat să poarte rochia de doliu preislamică ca un act de devotament față de frații ei. Când cei patru fii ai ei au fost uciși în Bătălia de la Qādisīyah (637), se spune că ‘Umar califul i-ar fi scris o scrisoare în care o felicita pentru eroismul lor și i-a atribuit o pensie.

***

N. Scott Momaday

Hotelul 1829

Pentru un pictor

Amurgul - și licărirea lui pe mare
s-au accelerat și apoi s-au oprit.
Mari și zvelte păsări de uragan zboară în cercuri
dincolo de golf, iar flamboianți fotografi
stau pe digul verde, șovăind.

O capră se plimbă pe stradă. Ochii ei
strălucesc în faruri ca niște lumini de chihlimbar
țintuite spre lună. Curios,
parcă nu se văd, se pierd
în cele din urmă. Ea le găsește
în vin, în bolul de cristal strălucitor
la ea acasă.

Sclipind prin ceață este ploaia;
întinderea ploioasă, curbele lungi ale plajei
pe luciul, bolta de lumini.
Ea vede stridile strălucind în cochilii.
Mâna ei pe lenjeria romantică, în lumina lumânărilor,

Într-un arc reflectat de ochii caprei,
o voință aleatorie- și în fine
strălucirea târzie, slabă, pe mare.

Mari corăbii albe plutesc în port, luminate
grațios pentru noapte, ornamentele lor
ard în ceața de dincolo de Hotelul 1829.

THE END